

skatterna, som kommer att på ofvan anförda sätt amorteras, samt att Hypoteksbanken deremot lemnar motsvarande belopp i dess 5 procents-obligationer;

att nämnda obligationer öfverlemnas till Riksgäldskontoret för att förvaltas och användas på sätt Riksdagen bestämmer.

För öfrigt anhåller jag att det Utskott, som kommer att behandla denna motion, ville göra de ändringar och tillägg, som för frågans lyckliga lösning anses erforderliga.

Stockholm den 27 Januari 1884.

J. N. Biesert.

N:o 37.

Af Herr **Croneborg**: *Angående ändring af 7 § i Jagtstadgan den 21 Oktober 1864.*

Enligt hvad erfarenheten visat, gifver den föreskrift i Kongl. Jagtstadgans 7 §, som berättigar jägare att på annans egoområde förfölja och döda det villebråd han på egen mark sårat, upphof till mångfaldiga missbruk af jagträtt, i synnerhet beträffande den nu så allmänt idkade förföljelsen af vårt förnämsta villebråd, elg. Sålunda kan en mindre jordegare, hvars egoområde är för inskränkt för att kunna idka en rationel jagt på detta djur, bereda sig emot jagtstadgans grunder stridande utvidgning af sitt lagliga jagtområde genom tillämpning af denna §, på det sätt att han, utan utsigt att kunna döda det anträffade villebrådet, likväl

lindrigt sårar detsamma och derigenom bereder sig rättighet till att fortsätta jagten in på en grannes område, under förhoppning om att der slutligen kunna döda det sårade djuret. Den beklagansvärda följden häraf är att sålunda skadade djur, om de undgå sin förföljare, dock slutligen duka under för den lidna skadan, och i den trakt, der jag har mitt hemvist, anträffar man icke sällan efter jagttidens slut skadeskjutna och döda djur, hvilka sålunda hvarken komma det allmänna eller den enskilde till nytta.

För att förebygga den frestelse till ett sådant grymt och lötsinnigt skadande af detta våra skogars ädlaste villebråd önskar jag den förändring i åberopade lagparagraf, att förföljandet väl fortfarande må tillståndas in på grannens egoområde, men att, derest detsamma fälles, det skall åligga jägaren, vid påföljd af straff för uraktlåtenhet häraf, att derom underrätta jordegaren, hvilken skall vara det fällda djurets rätte egare.

Jag föreslår således följande förändrade lydelse af 7 § i Kongl. Maj:ts förnyade Jagtstadga af den 21 Oktober 1864:

Drifver någon upp djur — — — — djuret förut är såradt; dock tillfalle detsamma jordegaren, om det der fälles, och åligger det jägaren att genast underrätta jordegaren om djurets fällande, liksom att utvisa platsen, hvarest det blifvit fäldt. Är det björn, varg, lo eller järf som jagas, behåller jägaren djuret, om det fälles, äfven om det förut icke blifvit såradt.

Öfverlemnande jag åt Utskottet att så väl bestämma den närmare straffpåföljden för uraktlåtenheten häraf, som ock uti ofvan åberopade paragraf föreslå de redaktionsförändringar, hvilka till äfventyrs kunna vara mera lämpliga för att ernå det mål jag åsyftar.

Om remiss till Lag-Utskottet får jag härmed vördsamt anhålla.

Stockholm den 27 Januari 1884.

W. Croneborg.